

Fem vackra och alldeles

Nya Visor

Den första:

Dynamitdådet wid Della qvarn.

Den andra:

Efter Balen.

Den tredje:

På Noine strand.

Den fjerde:

Bigenargossens klagan.

Den femte:

Lill' Anna Mari.

Pris 15 öre.

Den första:

Dynamitdådet wid Dellå qvarn.

Mel: "Ung Eric mötte Karin sin" etc.

Så fridsfullt lillaflugan låg
strax inwid Dellå qvarn,
der hvilade med sorgfri håg
en moder med fem barn.
Helt lugnt hon hade släckt sitt ljus.
och bedt gud skydda barn och hus.

Doç se der smög kringflugans knut,
en flugga mörkt, en man;
ett fönster snabbt han trycker ut,
o säg, hvad ämnar han.
Mot golsmet kastas något hårdt
och han som galen hastar bort.

Oj långt han hunnit förr'n ett dån
ljöb nejden wida om;
men han blott ler, ett skratt af hån
ifrån hans läppar kom.
fast jämmerrop och spillrors fall
strax följde på den skarpa knall

På afstånd qvar han stod och log
åt skri och jämmerrop;
ej ångest hop hans hjerta drog
fast flugan störtar hop.
Så hårdt som sten hans hjerta var
och doç — till barnen war han far.

I bröstet svartsjufans demon
sitt säte tagit har
och Brusell hafwer mislat tron
på henne, som förr war
hans enda glädje, högsta katt;
han drunknat i svartsjufans natt.

De länge lefwat hop i frid
och delat ljukt och ledt;
de sträfwat hop i lifwets strid
i möddor och i swett;
de troget wandrat hand i hand
fastän dem ej band kyrkans band.

Men se'n kom sorgens tunga da'r
och tålmodet brast.
Han glömde sig, som man och far,
och sjönt i synd och last;
och sänjan den tog plötsligt slut
och han af henne wistes ut.

Då ströfwa han kring nejd och bygd
Och irra wida kring.
Han planlös dref, och slit och dygd
blef honom okändt ting;
så tungt och dystert blef hans sinn',
i hjertat hatet trängde in.

Till hemmet ledde dock hans stig,
i löndom kom han dit.
I närheten han staffa sig
en laddning dynamit.
Med hat i bröst och mord i sinn
han det i flugan kastat in.

Så gräslig war den syn och swår,
som mötte hjelp som kom,
den ena gossen, full af sår,
det intet hepp hans om.
Och mor och syster äfwen fick
befrielse förr'n natten gick.

Blott tre finns nu i lifwet qwar
af moder och fem barn
så gäsligt handla kan en far,
som snärjts i hatets garn;
när ångern kom den war för se'n
då mördareu war häktad re'n.

Hårdt blir det straff som Brusell får
för gerningen så swår;
och ängern pressar mången tår
tills lifwets slut han når;
men hemsta minnet lesver qwar
i bygden der han leswat har.

(Eftertryck förbjudes på det bestämdaste
enligt tryckfrihetsförordningen.)

Den andra:

Efter Balen.

Annu i drömmen kan jag henne se
Swäfska i dansen, stödd wid min arm;
Ögonen glänsa, läpparne le,
Kinden begjuts af rodnad så warm,
Minne du sagra, undan ej wif,
Tjuså mitt öra med ljus musik,
Låt mig i walsens rytmiska lef
Swinga få min drottning, smidig och wef,
Susande windar, blida, måne på nattlig färd,
Låt mig i drömmen glida till hennes huswudgård,
Kanste hon då skall ana hwarför mitt hjerta slår,
Kanste att då hennes läppar kysa jag får.

Jag ser salongen stå i blomsterkrub
Ljusdroppar glittra ur hwarje kalk,
Och mellan bladen kärlekens gud
Granskar sitt roger ad — Ut hwilken skall!
Der ibland rosor mot mig hon log,
När hennes winglas bräddat jag slog.
Bliden han lyfte strålande klar,
Swigt i min själ des glans dröjer qwar.
Susande windar, blida, måne på nattlig färd,
Låt mig i drömmen glida till hennes huswudgård!
Kanste hon då skall ana hwarför mitt hjerta slår.
Kanste att då hennes läppar kysa jag får.

Afskedsminuten lifligt för mig står,
 När hon af mig tog kappan emot,
 Skimret från slätans guldblonda hår,
 Spetsen af hennes retande fot,
 Dvällen war fridfull, härlig och ljus,
 Bakom och bortdrog balens brus,
 När se'n i wagnen hon for förbi,
 Kådde mig en blick med himmel uti,
 Susande windar, blida, måne på nattlig färd.
 Låt mig i drömmen glida till hennes hufwudaärb!
 Kanste hon då skall ana hwarför mitt hjerta slår,
 Kanste att då hennes läppar kyssa jag får.

En slida fatt i onkelns knå
 Barnsligt den gamle sporde hon så;
 Säg mig hwi är du ständigt alle'n?
 Har du ej mata, har du ej små?
 "Hör du min saga: För länge se'n
 Jag äfwen egde en hjertewän!
 Annu ej tiden läkt forgens qwal;
 Trodde henne trolös efter en bal.
 Åt när en bal är slutad, thyt all musikens brus,
 Alla de unga borta, släcta de klara ljus,
 Hjertan som bittert lida, hwem räknar deras tal?
 Hur mången tår blef ej gjuten efter en bal.

Balen lyfte skönt i magist' glans
 Och muntra toner bjödo till dans,
 Då kom min fästmo, bad: wännen kär,
 Fort ett glas watten, jag wäntar här,
 När jag kom åter stod der en man,
 Båda med ömhet kyfte hwarann!
 Glaset föll neder krossadt o qwal,
 Krossadt som mitt hjerta från denna bal!
 Åt när en bal är slutad, thyt all musikens brus
 Alla de unga borta, släcta de klara ljus,
 Hjertan som bittert lida hwem räknar deras tal?
 Hur mången tår blef ej gjuten efter en bal?

Se'n denna dag har jag ingen hållit kär,
 Trogen blott henne som nu dödd är;

Allt henne höra hon mig beswor,
Men allt förgäfwes, fjerran jag for!
En dag ett bref kom från samme man!
"Död är min syster" så war des tal!
Gemåt hon farit — nu jag det fann —
Med ett bruket hjerta från denna bal!
Ad när en bal är slutad, tyft all musikens brus.
Alla de unga borta, släcta de klara ljus,
Hjertan som bittert lida, hwem räknar deras tal,
Hur mången tår blef ej gjuten efter en bal?

Den tredje:

På Noine strand.

Hjorden betar och klockan klingar,
Klockan klingar på Noine strand.
Swanen flyger med hwhita wingar.
Flyger ensam wid molnens rand.
Vårens windar i löfwen gå,
Solen stiner, sjön är blå.
Men jag sjunger min långa längtan,
Sjunger ensam på Noine strand.

Fadern min är en björk i stogen,
Modern min är en sommarstj,
Brodern min är ett ag i logen,
Systern min är ett winterny,
Ensam är jag som hedens ljun,
Blommar ensam och wisknar ung,
Sjunger, sjunger min långa längtan,
Sjunger ensam på Noine strand.

Om den strålande solen wistte,
Om han wistte mitt hjertas håg,
Allt sitt leende sten han miste,
Skulle sjunka i qwällens wåg.
Sjunka, sjunka i nattens famn,
Men jag hwistlar min älsklings namn.
Sjunger sjunger min långa längtan,
Sjunger ensam på Noine strand.

Den fjerde:

Zigenargosfens klagan.

Långt i syd du sköna Spanien,
Spanien är mitt fosterland,
Der cypressen och kastanien
Vintar mildt wid Ebrons strand:
Sig i solens warma glöd,
Der den röda rosen doftar,
Som sköna flickans kind så röd.

Med min lyra får jag wandra
Ensam kring på främmand' stig,
Hatad, spottad af de andro,
En droppe watten nekas mig.
Ingen af min klagan rördes,
Ingen ser min stora nöd,
Bort från hus och gård jag fördes
Stray så snart min stämma ljöd.

Ingen för zigenardrängen
Har ett vänligt tröstens ord.
Han får hwila sig på ängen,
Sofwa ibland utswars hord;
Ingen kan förstå hans klagan
Och hans sköna barndomsfång
Kastar ekot tomt tillbaka;
Biswets smärta blifwer lång.

När jag så för folket sjunger
Tåren i mitt öga står.
Men mitt hopp så fast jag klänger
Då till framtids bättre år.
Jag will hem, will hem till Spanien
Här är kallt, allt andas hat;
Jag will hwilla wid kastanien,
Fattig med dock hjeteglåd.

Så ljöd ordet ifrån drängen,
I den mörka aftonstund.
Det var kallt på blomsterängen
Dgat flöt sig till i blund;
Han mot ett träd sitt hufvud hwilar
Och drömmer blott om Spaniens eld
Själén till Gud fader ilar,
Spanien kom han aldrig till.

Den femte:

Lill' Anna Mari.

O, får jag dig följa, skön Anna Mari,
Och gå wid din sida skön Anna Mari,
Du rider på gångarn så stolt mig förbi,
Men jag är helt ensam, Lill' Anna Mari.

Hwad bryr mig din fader och egorna hans
Hwad bryr mig din slägt i sin rikdom och glans,
Säg blott du mig älskar och min skall du bli,
Gid än du i bomullstjöl Lill' Anna Mari.